

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 6 września 2017r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko J. S. o zapłatę kwoty 1244,20zł i kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżył go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że powód wniósł o zasądzenie od pozwanej opłaty za obsługę pożyczki w domu, a przez to błędne ustalenie stanu faktycznego;
- (...) §1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że opłata za obsługę pożyczki w domu stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, w przypadku gdy powód nie wniósł o zasądzenie opłaty za udzielenie pożyczki w domu, w więc nie była przedmiotem postępowania

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

ewentualnie o

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. obowiązującym do dnia 5 lutego 2005 r., była mowa o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli "nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy". Zmiana ta ilustruje stanowisko ustawodawcy w przedmiocie roli prawdy materialnej w procesie cywilnym (patrz. A. Jakubecki, Naczelne zasady postępowania cywilnego w świetle nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego (w:) Czerdziestolecie kodeksu postępowania cywilnego. Zjazd katedr postępowania cywilnego w Zakopanem (7-9

października 2005 r.), Kraków 2006, s. 363). Podkreślić jednak trzeba, że punktem odniesienia dla owych "wątpliwości", które budzą przytoczone przez powoda okoliczności, w istocie rzeczy jest prawda (tak też B. B., *Metodyka...*, s. 225). Zmiana brzmienia przepisu podkreśliła natomiast to, że ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Takie ujęcie nie oznacza wszakże, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda także w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi urzędowo.

Należy tu przytoczyć, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 I CKU 176/97 przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por., uzasadnienie SN z 18.2.1972 r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150).

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, należy uznać, że twierdzenia powoda budziły uzasadnione wątpliwości. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki z dnia 14.03.2013r. zawartej pomiędzy (...) Finanse spółką z o.o. w W. a pozwaną. Następnie powód powoływał się na umowę sprzedaży udziałów z dnia 30.12.2014r. zawartą z (...) Finanse spółką z o.o. w W. i J. R. a (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Finanse S.A. z siedzibą we W.). W ten sposób (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...)) nabyła całość udziałów w spółce (...) spółce z o.o. Następnie w tym samym dniu t.j. 30.12.2014r. (...) Finanse spółką z o.o. w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. również umowę zbycia ogółu praw i obowiązków komandytariusza w spółce komandytowej (...). z o.o Sp. k. jaki przysługiwał tej spółce. Ponadto powód powoływał się że spółka komandytowa dysponowała wierzytelnością dochodzoną w przedmiotowym postępowaniu, jako, że wierzytelność ta stanowiła wkład wniesiony tytułem aportu do spółki komandytowej przez (...) Finanse spółką z o.o. w W. . Powód wskazał, że szczegółowy wykaz wierzytelności stanowiących wkład wniesiony tytułem aportu do spółki komandytowej przez (...) Finanse spółką z o.o. w W. określa umowa spółki komandytowej, będąca również integralną częścią umowy zbycia ogółu praw i obowiązków komandytariusza.

Jednakże po dokonaniu analizy załączonych do sprawy dokumentów nie wynika aby powód nabył w wyniku powyżej opisanej umowy przelewu wierzytelność względem pozwanej. Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaprezentowanym przez powoda załączniku nr 8 do umowy z dnia 30.12.2014r zawartej pomiędzy (...) Finanse spółką z o.o. w W. a (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. stanowiącym wykaz nabytych wierzytelności nazwiska pozwanej i tytułu oraz kwoty nabytej wierzytelności. Wykaz ten jest pusty. Ponadto puste są również pozostałe wykazy przynoszonych wierzytelności w ramach zawieranych umów przez spółkę (...) S.A. z siedzibą we (...) S.A. Dopiero wierzytelność ta pojawiła się w wykazie nabytych wierzytelności na podstawie umowy z dnia 30.06.2015r. zawartej z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. a powodem. Zaprezentowane dowody przez powoda są niewystarczające dla stwierdzenia, że powód nabył wierzytelność względem pozwanej. W tej sytuacji należy skonstatować, iż powód nie wykazał faktu umowy cesji wierzytelności względem pozwanej na którym to opiera roszczenie sformułowane w pozwie. Należy bowiem pamiętać, że gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który – kierując do sądu określone żądanie – ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła więc zadość tym obowiązkom. W tej sytuacji, wobec nieprzytoczenia twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty należało stwierdzić brak legitymacji czynnej po jej stronie. W konsekwencji, żądanie pozwu podlegało oddaleniu, jako nie udowodnione a zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 505¹² §3 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.